

et større Beløb, og en mindre for Sparekasser, hvor Risikoen ikke skulde være saa stor, og hvor derfor et mindre Beløb vil være tilstrækkeligt. Saa er der rejst den Indvending, at det vil dreje sig om at skabe Sikkerhed for 6 Milliarder Kroner, og at det ikke vil være muligt at skabe en dertil svarende Krisefond. Et saadant Beløb ser selvfølgelig stort ud, men naar vi efter den lange Række Bankkriser ser, at der ifølge de hidtil foreliggende Opgørelser dog kun skal være tabt et Beløb af ca. 7 Mill. Kr. — det kan være nok —, vil man forstaa, at det dog vil være muligt at oprette en Krisefond, som er tilstrækkelig stor til at imødegaa de Tab, der i Almindelighed kan ramme Sparerne omkring i vore Pengeinstitutter.

Der er dernæst sagt, at det vilde svække Ansvarfølelsen. Heller ikke denne Indvending kan jeg anerkende Rigtigheden af, thi man maa erindre, at før der kan gøres Brug af en saadan Hjælpfond, skal baade Aktiekapital og Reservefond være gaaet tabt, og eftersom det er Aktiekapitalens Indehavere, som vælger deres Bankraad, der igen ansætter Direktionen, maa det være baade deres Opgave og deres Hensigt at søge at skabe Sikkerhed for Aktiekapitalen. At det ikke altid er lykkedes, er en Sag for sig, men det er Hensigten. Naar man saaledes har baade Aktiekapital og Reservefond at ty til først, skulde det dog ikke være i Stand til at svække Ansvarfølelsen, at man har en saadan Krisefond ved Siden af og bagefter til at dække Sparerne. Jeg tror, der er en anden Side ved Sagen, som vil virke i modsat Retning: Naar Pengeinstitutterne har et vist solidarisk Ansvar, vil de være i Stand til paa et noget tidligere Tidspunkt, hvis der er noget galt i denne eller hin Bank, at gøre Bankinspektionen opmærksom derpaa, thi man har dog indenfor Bankerne et ret indgaaende Kendskab til sine Kollegers Forhold; man vil derfor ved at give Oplysning til Bankinspektionen, saa at denne paa et tidligere Tidspunkt griber ind, kunne hindre, at Krisen bliver alt for vidtrækkende. Der er endvidere sagt, at Forholdet var saa kompliceret, fordi der var saa stærke Interessesættninger navnlig mellem Banker og Sparekasser, men ogsaa mellem Bankerne indbyrdes. Jeg skal naturligvis indrømme, at den store og, som den maa ske selv mener, solide Bank kan have nogen Modvillie imod at gaa med til at træffe Hjælpeforanstaltninger til Støtte for en mindre og maaske mindre solid Bank. Jeg forstaaer altsaa godt, at der er visse

Interessesættninger, men jeg mener, at vi kan se bort fra disse, netop fordi vi har set, at det er gaaet galt i store og; man skulde mene, solide Banker, saaledes at Staten har maattet træde til, og derfor mener jeg, at man ogsaa kan paalægge de store Banker at være med til at yde et aarligt Bidrag til Oprettelsen af en Fond, som kan træde til, naar der sker Tab ogsaa ude omkring i Provinsbankerne.

Der er dernæst anket over, at det vilde være et for stærkt Indgreb i Selvstyret. Jeg ønsker selvfølgelig ikke paa nogen Maade at være med til at foretage Indgreb i Bankernes Selvstyre, men vi har nu en Gang vor Banklovgivning, vi har dens Krav om autoriseret Revision, Bankinspektion o. s. v., og vi har paalagt Bankerne et ret stort Bidrag til Afholdelsen af disse Udgifter. Jeg mener derfor, at man fra Statens Side uden at foretage Indgreb i Bankernes Selvstyre kan paalægge dem at yde et vist aarligt Bidrag til den Fond, jeg gentagne Gange har omtalt. Jeg ved, at der indenfor Provinsbankerne gennem flere Aar har været ført Forhandlinger om Oprettelse af en Garantifond; naar denne Sag ikke er gennemført, er det vel nok paa Grund af den til Stede værende stærke Interessesættning, men jeg mener ikke, at der for Staten, som har den Pligt at sikre Indskyderne i Pengeinstitutterne deres Penge, er Grund til at tage Hensyn til de indre Modsættninger, den Rivaliseren eller den Konkurrence, der er indenfor Bankerne. Staten kan efter min Mening paalægge Pengeinstitutterne at sikre deres Indskydere fuldt og helt. Jeg kan saaledes ikke anerkende Rigtigheden af de Indvendinger, der er rejst overfor Tanken om Oprettelse af en Reservefond. Jeg mener stadig, at en saadan er stærkt paakrævet, og jeg henstiller til Handelsministeren at interessere sig for denne Sag og søge den gennemført snarest muligt.

Jeg mener, som nævnt, at den bedste Løsning vil være at foretage visse Ændringer i Bankloven, navnlig denne, at Bankdirektører ikke maa have Sæde i Aktieselskabers Bestyrelse, og tillige at træffe Bestemmelse om Oprettelse af en Hjælpfond. Jeg nævnte i Fjor et aarligt Indskud paa ca. $\frac{1}{2}$ pCt. af Aktiekapitalen og ca. $\frac{1}{2}$ promille af Indlaansmidlerne. Det vilde blive et aarligt Bidrag for Bankernes Vedkommende paa mellem 4 og $4\frac{1}{2}$ Mill. Kr., og jeg mener, det var et tilstrækkeligt Beløb til i al Almindelighed at imødegaa de Tab, der kan ventes. Om det bliver indkasseret